

35. 382

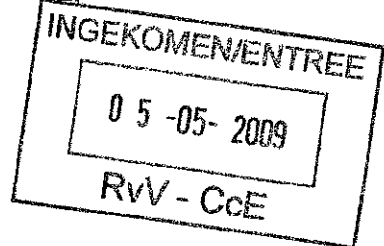
RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.
BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 4348 van 23 april 2009
in de zaak A. 192.231

In zake : de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Migratie-en Asielbeleid,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Antwerpsesteenweg 59B

tegen:

wonende te 2100 DEURNE,
Bisschoppenhoflaan 428

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie-en Asielbeleid, op 16 april 2009 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 24.490 van 13 maart 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op de ontvangst van het administratief dossier op 22 april 2009;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 39/2, § 2, 39/60, 39/65, eerste lid, 39/78, eerste lid, juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging. De verzoekende partij bekritiseert het feit dat in het bestreden arrest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tweede middel gegrond bevindt en dientengevolge de bestuurlijke beslissing van 31 oktober 2008 vernietigt, en dit om reden dat niet blijkt dat de gemachtigde van de Minister

van Migratie en Asielbeleid een onderzoek voerde om te bepalen of verweerster en haar partner voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, terwijl art. 3 van voormeld koninklijk besluit van 7 mei 2008 niet eens werd aangevoerd in het inleidend verzoekschrift. Deze bepaling werd, volgens de verzoekende partij, niet aangehaald noch werd de schending ervan opgeworpen. Het op een dergelijke wijze uitbreiden van het middel getuigt, volgens de verzoekende partij "daarenboven van een kwalijke - want een daadwerkelijk rechtmatigheidstoezicht in het kader van (administratieve) cassatierechtspraak uithollende - neiging om "de materiële motiveringsplicht" te misbruiken als een 'passe-partout' voor de bestrijding van elke vermeende juridische onregelmatigheid die zich enigszins met de motieven van een bestuursbehandeling in verband laat brengen (een gegeven dat in het geval van de inhoud van verweersters inleidend verzoekschrift dan nog niet eens voorhanden is), en miskent, benevens de laatstvermelde wetsbepalingen dan ook tevens de rechtsregels die met de onderscheiden aspecten van de motiveringsplicht inzake individuele bestuursbehandelingen in vreemdelingenzaken in verband vallen te brengen". De verzoekende partij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verkeerde toepassing heeft gemaakt van de regelgeving inzake de bestuurlijke motiveringsplicht bij zijn beoordeling van de regelmatigheid van een bij hem aangevochten bestuurlijke beslissing of, meer specifiek in casu, bij zijn oordeel dat die regelmatigheid in een bij hem ingediend verzoekschrift ter discussie wordt gesteld.

De oorspronkelijke verzoekster heeft te dezen in haar tweede, gegrond bevonden, middel, de schending ingeroepen van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat een zorgvuldig handelende overheid moet nagaan of de rechtsonderhorige al dan niet kan genieten van voorwaarden die zij zelf in een koninklijk besluit heeft uitgewerkt. Het is de taak van de rechter om, op de hem voorgedragen feiten, de geldende rechtsregel toe te passen, en de betekenis en de draagwijdte ervan vast te stellen.

Bovendien werd in het inleidende verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending opgeworpen van artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. In dit artikel wordt gesteld dat de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°, bepaalt. De Koning maakte van deze bevoegdheid gebruik in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg kan, wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voor haar bestreden beslissing toetst aan artikel 3 van het

KB van 7 mei 2008, niet worden aangenomen dat in het bestreden arrest de aangevoerde middelen op ongeoorloofde wijze werden uitgebreid.

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 39/2, § 2 en 40bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat door de motivering van het bestreden arrest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter te buiten gaat, en deze raad aldus de aard en de grenzen van het bij hem ingestelde beroep miskent. Volgens de verzoekende partij gaat de rechter in vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid als annulatierechter te buiten. In het aangevochten arrest miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aard van het in casu bij hem ingestelde beroep en de grenzen die daaraan eigen zijn. Ofschoon de rechter in vreemdelingenzaken laat uitschijnen dat hij enkel toetst aan het redelijkheidsbeginsel, dient, volgens de verzoekende partij, te worden vastgesteld dat de rechter in vreemdelingenzaken veel verder gaat, en de concrete feitelijke gegevens opnieuw gaat beoordelen, hierbij zijn eigen visie in de plaats van de beoordeling van de gemachtigde stellend. Nochtans mag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, steeds volgens de verzoekende partij, als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing uitoefenen, bevoegdheid die hij ver te boven gaat.

Het kan de feitenrechter, zelfs als deze "enkel" over een annulatiebevoegdheid beschikt niet worden verweten dat deze, zoals in het bestreden arrest gebeurde, de bekritiseerde motivering toetst aan de gegevens van het dossier, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid.

Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dus dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T:

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

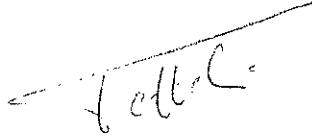
Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken, op drieëntwintig april
tweeduizend en negen, door :

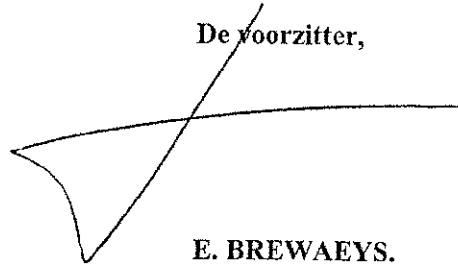
de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
B. TETTELIN, griffier.

De griffier,

B. TETTELIN.

De voorzitter,

E. BREWAEYS.